

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku D. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 marca 2009 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 19 marca 2008 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 19 marca 2008 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację D. S. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 lipca 2007 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 czerwca 2004 r., przyznającej mu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy bez związku ze służbą wojskową.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., „bowiem uzasadnienie podstawy apelacyjnej odnoszącej się do ustalenia przez Sąd, iż schorzenie skarżącego nie ma związku ze służbą wojskową jest niezupełne i nieprzekonywujące” oraz art. 365 i art. 366 k.p.c. „w zakresie związania Sądu prawomocnym wyrokiem Sądu w tej samej sprawie i między tymi samymi stronami”, które to uchybienia mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy, czyli na wydanie i treść zaskarżonego wyroku.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego

wyroku, jak również poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i przekazanie sprawy „Sądowi pierwszej lub drugiej instancji do ponownego rozpoznania”, ewentualnie o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez „ustalenie, że zakażenie skarżącego wirusem żółtaczką typu C nastąpiło w trakcie odbywania przez skarżącego zasadniczej służby wojskowej i jako takie pozostaje w związku z pełnieniem tej służby”.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został potrzebą wykładni art. 365 i art. 366 k.p.c. oraz oczywistą zasadnością skargi z uwagi na naruszenie art. 328 § 2, art. 365 oraz art. 366 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszym rzędzie należy przypomnieć, że przepis art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej i jego uzasadnienie stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Uzasadnienie wniosku powinno natomiast nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymogi skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych punktach art. 398⁴ § 1 k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (pkt 2) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia (pkt 3). Chodzi bowiem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach rozpoznawania skargi kasacyjnej. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają rozpoznaniu na

etapie „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjnej i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych lub ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Skarga kasacyjna powinna więc być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw i pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi ani tym bardziej się ich domyślać.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Odnosząc powyższe do zawartego w niniejszej skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania należy uznać, że skarżący w ogóle nie podjął jakiegokolwiek próby wykazania istnienia potrzeby wykładni art. 365 i art. 366 k.p.c. wymagającej zaangażowania Sądu Najwyższego.

Z kolei odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym – w jego ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Przesłanka ta występuje wtedy, gdy bez pogłębionej analizy prawnej („na pierwszy rzut oka”) można stwierdzić zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych. Tymczasem skarżący w ogóle nie podjął próby wykazania, że naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów postępowania jest widoczne *prima facie* i w oczywisty sposób prowadzi do skutecznego zakwestionowania trafności rozstrzygnięcia. Zresztą w zakresie odnoszącym się do art. 365 i art. 366 k.p.c. było to niemożliwe o tyle, że jednocześnie skarżący wskazał na potrzebę wykładni tych przepisów. Skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki „przedsądu” miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa materialnego lub procesowego, których wykładnia, w ocenie skarżącego, nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest dokonanie ich interpretacji przez Sąd Najwyższy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2008 r., II PK 275/07, Lex nr 442717).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.